

dige lengte van tijd aan Adam wilde ontdekken onder het wezen der Dankbaarheid.

En zoo kende Adam, in dezen eeuw-langen Zesden Dag, de lengte langs der dagelijksche zonne-reizen, onder de milde kleur der opvolgenlijke uren, van uit de telend-duistere groenigheid der nijvere wouden, de vlakke koelheid in der ijdele meren, — zoo leerde Adam kennen 't geluid van zijn adem en het roerende spel zijner gewrichten, waarvan hij, verwonderd en bekoord, de plaats kwam te ondervinden. Hij volgde de hinden bij loopen; hij schudde de boomen zooals de olifanten doen. Onder zijn lichaam bogen de hoogste kruinen; en voortaan wachtte hij niet meer, dat de vruchten naast hem vielen in zijne legeren van gras en mossen, opdat hij ze nutten zou; maar hij rekte zijne armen tot hij ze-zelf plukken kon aan de teenige takken; en zoo de spanning der spieren zijne armen krijschen deed: bij 't halen van peer of pruim gingen zij gloeien van 't bereikte geluk. — De uren van klaarte, van waar zij opblauwden uit het goud des ochtends tot waar zij verpaarschten tot avond-goud: zij ijlden voorbij aan 't blijde geweld van zijn jacht. De uren der nachtelijke duisternis, dat hij lag in dauw en geuren op de zaligheid zijner schouder-platen, en hij van rusteloze onbeweeglijkheid te zeer genoot de wriemeling in zijne leden om zich te laten verleiden door slaap, zag hij den tuimel der sterren en de schoone rondte der hemel-wenteling; en voor 't eerst begreep hij deze roering, en zij werd eene roering in hem. Hij rustte niet in dommeling, dan om dezen te bevolken met de wisselende beelden des drooms, en hem te ontschieten als een leuwerik tot vernieuwde vreugd zijner pezen, en van de harde pezen aan zijn hals. Hij zweept zijne dieren aan, dat hij met hen zou wedijveren in gevechten of vlucht. Waar hij ze getemd had, kende hij als plotse gewaarwording den eersten dorst en de weldadige laving van het zuivere water. En een nacht is hij wakker geworden van een ongekende gewaarwording: den honger.

Aldus onderging Adam duizel of roes van vele ontdekkingen, en de schakeerende warmte der zon had hij gaarne, en de frischte der blauwe schaduwen die verrassend sidderen doen. Doch één gevoel was in hem nog niet ontwaakt, dat God hem, bij dezen had toegedacht, en Zich-zelfen. De Man mat de moeite zijner kuit, keurde kilte en kitteling aan zijne huid, en hij was verheugd om de heete eelt zijner voet-zolen. Zijne handen waren groot en grijpend: hij wist het en was verheugd. Een rilling van ijver doorreed zijn rug, en schichten van kracht door-schoten zijne dijen, niet dan bij lunkerig zien van dravende hengsten: dat hij ze thans bedwingen kon, was der vreugde gelijk, van, tegen zijn buik aan, de warmte te gevoelen eens leeuwen-buiks, aldaar ze samen worstelden. En zelfs dat hij, in uren van ledigheid, over zijn jongen baard de lichte schroeiing kon voelen van zijn uitgeblazen neus-adem, was hem een lief plezier. Aldus was hij verrijkt, en hij besepte het, met vele gaven. — Maar of zij hem toekwamen, dan niet, dáár was bij hem nog geene gedachte aan geboren. Niet eens zichzelf ging wijten hij zijne nieuwe geneuchte, noch meende dat hij eene, nauw-bevroede, verbreding van zijn wezen verschuldigd kon zijn aan eene macht die hij er anders te danken om had, dan door het genot dat hij er van ontving. Was hij niet een weerspiegeling Gods? Was er deshalve in hem maar iets ónvermijdelijks, en dat anders kon wezen? Hij bevond, wel-is-waar, dat hem voortaan voordeelen waren beschoren, — maar die hij zonder moeite had gemist, en niet bekwam zonder moeite. De rust was hem zoet, maar niet zonder de arbeid. Was de arbeid zoet?: niet zoozeer dan in de rust.... Maar al te diep in zijn genieting te goeder trouw, om zoover te denken, dacht Adam niet eens aan de eigen verdienste. Hij wás, zooals hij wás, omdat hij was aldús: hoe hadde hij dankbaarheid kunnen gevoelen? En trouwens: is de vijver der maan dankbaarheid schuldig, omdat zij haar weerkaatst, of is het